

הזקן והקרטון (cartoon)

או הזקן ואני

מחזה מקורי מאת: איציק אלוני

נוצר בשנת 2015

תקציר

המחזה סובב סביב דמותו של זקן גלמוד, החי בצנעה ובהזנחה. בדירה קטנה שעל אחד מקירותיו תלוי קרטון, דמות מצוירת בדמותו בצעירותו, שיוצאת מהקיר, בפניה הוא שופך את ליבו ויוצר קונפליקטים. תוך כדי מתגולל סיפור חייו של הזקן. אהבתו הגדולה לחיה, אשתו הראשונה. ילדיו מאשתו השנייה, איתם נותק הקשר, והיחסים ביניהם טעונים מאוד. לאורך כל המחזה מתגלה עולמו של הזקן, החי אומנם בבריאות טובה, אך בבדידות קשה. לרגע נוצר מפגש בינו לבין בתו נורית, אך הוא נוצר על רקע חומרי, אין הוא מנבא על איחוד משפחתי, ואם כן, הרי זה מאוחר.

הדמיות

- הזקן - בן 88 איש גבוה אך כפוף קצת מפאת הגיל
- קרטון - דמות מצוירת שמזכירה את הזקן בצעירותו
- השליח - כבן 25 שליח סופרמרקט
- נורית - כבת 60 בתו של הזקן

הבמה: סלון די רחב ומרוהט ברהיטים פשוטים וישנים, מראה. שידה, כורסא במרכז, ליד הכורסא שולחן נמוך בהתאם ושטיחון. שולחן קטן ועליו טלפון, עט ונייר. בצד אחר, שולחן אוכל וכסאות. על השולחן פזורים כלי בית שונים ועוד. שעון תלוי שנעצר עם הזמן. מתלה לבגדים. יציאה למטבח. דלת כניסה עם מספר מנעולים, מפחד פריצות. הדירה מוזנחת. בעומק הבמה צמוד לקיר תמונה, דמות מצוירת בגודל אדם (יורד במדרגות). במידת הצורך נצפה החלק החיצוני של דלת הכניסה לדירה, כלומר פרוזדור.

תמונת פתיחה

לקראת אחרוני הנכסים לאולם. הזקן כבר יושב על הכורסה ומגרד את בין אצבעות רגליו, רואים שהוא נהנה מאוד. הוא מורח משחה ומעסה את כפות רגליו. נשמעת שריקת קומקום מים, קם ומכבה. שוטף ידיים ומוזג לעצמו כוס תה. הולך לכיוון הכורסא שותה ומניח את הכוס על השולחן, ידו רועדת והכוס נשמטת נשאר עם התחתית ביד. הוא נאלם, לא מבין מה קורה. מנקה עם מגב. עובר ליד המראה. רואה את עצמו ונבהל מעצמו. מניח את כלי הניקוי. חוזר לראות מה השעה.

הזקן: מה השעה? (מסתכל זמן רב על שעון הקיר שנעצר)
הזמן לא זז.

{מסתכל סביב והולך לכורסא. שנייה לפני שהוא מתיישב על הכורסא, נשמעים רעשי התנתקות של קרטון (שהוא ציור שעל הקיר) שהתחילה לזוז במטרה להתנתק מהקיר. אך לא לגמרי. הזקן חושב שאלה עכברים}

הזקן: צריך להביא את המדבירים, נראה לי שיש פה להקת עכברים...
 (מוציא מביא חתיכת גבינה ומניח באזור בו הוא שמע הרעש)
 בוא חמודי, מספיק לשחק אתי, תהיה רציני, בוא, אין פה חיה טורפת,
 בוא חיה נטרפת, נהיה חברים אתה ואני... אני לא אטרוף אותך... עוד
 לא הגעתי למצב לאכול עכברים... מוותר עליך ממזר קטן...
 נפגש פעם אחרת...
 (מחליט לוותר. תוך כדי שהוא יושב כדי לצפות בטלוויזיה מכסה את רגליו בסדין
 לבן. מסתכל על שעון הקיר.)
 הזמן לא זז.

הדמות - קרטון מתנתקת לגמרי מהקיר, קופצת ויוצאת כשהיא משאירה
 פתח על הקיר וצל אבק זוהר בדמותה. הדמות המצוירת היא שחקן לבוש ומאופר
 כדמות ציורית מזכירה את הזקן בצעירותו. הזקן לא שם לב לכך. רק אחרי
 שהוא בא להדליק את הטלוויזיה עם השלט, הוא רואה את קרטון.
 הזקן קופץ מבהלה, נתקף פחד ומיד מכסה את עצמו בסדין לבן.
 אחרי כמה שניות הוא מציץ מהסדין, רואה את קרטון ושוב מסתתר. }

הזקן: (מתחת לסדין. בועט ומפוחד) אהה... אני משוגע... אני משתגע...
 (מתנשף ולאחר זמן מה מציץ לשנייה)
 אתה זה אתה על הקיר?
 (קרטון מהנהן)
 מה קרה לך? (מחבא מתחת לסדין) אתה! מה אתה רוצה ממני קרטון
 עלוב? (מציץ) מקומך על הקיר, הפכת למלאך המוות?
 למי הפכת פתאום?!
 איך ולמה יצאת מהקיר?!
 מה אתה רוצה ממני?
 אני לא ציירתי אותך!
 ארור הצייר שצייר אותך! לך ממני טפיל!
 (מפוחד מתחת לסדין כמגרש רוחות) אהה... מה אתה רוצה ממני!

קרטון: מה קורה לך, מה אתה משתולל?
 מה הקריזה הזאת. תירגע רגע!
 אתה שואל מי אני?

- הזקן: (מציץ מהסדין ובקול מצויץ) כן... (ומיד מסתתר מפחד)
- קרטון: אני אענה לך מי אני. תסתכל רגע עלי.
(הזקן מצויץ)
כשאתה, מסתכל במראה, מה אתה רואה?
- הזקן: (מסמן על עצמו ומסתתר מתחת לסדין) אותי.
(מציץ שוב) וכשאתה מסתכל במראה מה אתה רואה? (ומסתתר)
- קרטון: אותך.
- הזקן: (נבהל מצויץ ומתפלא)
שניים אותי?!
- לא אותי אתה רואה, אתה רואה אותך!
- קרטון: אתה לא יודע מי אני?
- הזקן: (מצביע לכיוון הקיר) אני יודע מי הוא, אני לא יודע מי אתה פתאום.
- קרטון: אני, אני! אנחנו מכרים ותיקים, אתה לא מכיר אותי? אני!
- הזקן: (מסיר את הסדין מעליו. לועג לו ובכעס) אני, אניי! מי אני אני... אתה קורא לנו ותיקים? (מצביע על הפרשי הגובה ביניהם)
תראה אותך ותראה אותי.
- קרטון: מה לעשות, אתה מצטמק ובסוף נמק - ואני מתחזק.
- הזקן: יכולת להרוג אותי מפחד.
- קרטון: תמיד אמרת "העיקר למות בריא ולא ממחלה".
- הזקן: (קם במרץ ומסמן לו לצאת מהדירה) צא מפה, אתה דהוי, בלוי, דחוי, חיקוי ולא שווה כלום!
- קרטון: ואתה צריך אותי.

- הזקן: אני לא צריך אותך?! אני לא רוצה לדעת עליך שום דבר, ואני לא רוצה שתדע עלי!
- קרטון: אני יודע עליך. אני ראיתי ושמעתי הכול ואתה לא יכול להתחמק מזה. מה אתה שווה בלעדיי?
- הזקן: (ידו נמצאת על לחצן המצוקה) צא החוצה לפני שאני לוחץ על לחצן המצוקה וקורא לעזרה!
- קרטון: (מתפקע מצחוק) איזו בדיחה. לחצן מצוקה שאף פעם לא עבד בזמן מצוקה! עזרה? (צוחק) יפה, גאוני... השוטרים רק יראו את התנאים שאתה חי בהם ומיד יצלצלו לשירותי הרווחה, ימסרו אותך בכוח ויפנו אותך מהטינופת הזו שאתה חי בה. הנה תראה, תסתכל מסביב, מה אתה רואה? המקום נראה כמו דיר חזירים שמזכיר דירות מושכרות לקבוצות סטודנטים שמגיעים מחו"ל, ומרשים לעצמם להשתחרר בארץ זרה ולתת חופש לפורקן של אנרגיות.
- הזקן: אתה אמיתי או חיקוי עלוב של צייר?
- קרטון: תחשוב מה שאתה רוצה, אבל אם אני חיקוי, מי אתה?
- הזקן: אתה משווה אותי אליך? אתה סתם קשקוש עלוב.
- קרטון: (מתפקע מצחוק) קשקוש? איזו בדיחה.
- הזקן: טוב, מה אתה רוצה ממני?
- קרטון: מה אני רוצה ממך?!
- הזקן: כן, מה אתה רוצה ממני?
- קרטון: מה **אתה** רוצה ממני?!
- הזקן: אני לא קראתי לך, אתה פתאום הופעת כאן פתאום, אני הייתי פה קודם. מה אתה רוצה?!

- קרטון: זה הבית שלי!
- הזקן: (הולך לקחת את מקל ההליכה ומתחיל לרדוף אחרי קרטון. ריצתו של הזקן נראית קצת מגוחכת והוא לא מצליח להכותו)
קרטון עלוב... תעמוד!
- קרטון: (תוך כדי שהוא מתחמק, ומשתעשע)
אָפּ, אָפּ, אָפּ... הרם לרגליים... כבר לא רצים כמו פעם.
- הזקן: אתה רוצה להשתלט לי על החיים שלי?.. על הבית שלי?!
- קרטון: איפה הנער שהיה אלוף הארץ בריצה לנוער.
- הזקן: רגע, חכה לי, אל תרוץ מהר. תעצור! (מנסה להכות)
- קרטון: (מתחמק) הופ, יפה כמעט נגעת בי...
היית פעם אלוף, היום אתה עלוב...
הופ... אָפּ, אָפּ, אָפּ...
- הזקן: מה אתה בורח לי, תעצור ואני אראה לך מה...
קרטון: עוד פעם, כמעט שנגעת בי... תעצור! אני אחסוך לך את המאמץ, אתה תוכל לתפוס אותי רק כשאני אאפשר לך.
- הזקן: (הזקן מתנשף מהמאמץ, נכנע, נאנח בחוסר אונים, תופס את ראשו כלא מאמין)
אתה רץ מהר מדי בשבילי.
זה בדיוק מה שהיה חסר לי, איזה נודניק שיבוא לבלבל לי את המוח.
(מכה בראשו) צא לי מהמוח, אני לא אתן לך להיכנס...
(הולך להציץ מהפתח/מהמקום ממנו יצא קרטון).
קרטון עוקב אחריו בלי שהזקן ירגיש. וכשהזקן מסתובב רואה אלת קרטון ונבהל
שוב. חושב מה לעשות.)
אתה חכה פה!
(הולך למטבח. חוזר עם כוס מים ומתיז לכיוונו של קרטון)
- קרטון: (מתחמק וצוחק) אני לא מכשפה.

הזקן: (תוך כדי שהוא מביא עיתונים ומפזר על המים שברצפה) אתה חתיכת קומיקס מעוות. אם באת לקחת, בבקשה, אם הגיע הזמן... קח אותי מעצמי, קח! ואם לא, אז עזוב אותי, היה לי טוב מאוד כשהיית תלוי על הקיר.

קרטון: תירגע, לא באתי לקחת אותך, באתי להציל אותך.

הזקן: ממי?!

קרטון: מעצמך.

הזקן: להציל אותי מעצמי?!

קרטון: להחזיר אותך.

הזקן: להחזיר אותי? – לאן?

קרטון: אל העבר שלך שהוא חלק ממך. אתה לא צריך לברוח ממנו.

הזקן: מה שאמרת עכשיו זה בלבול וקשקוש אחד גדול, אני לא פוחד ממך, אני מבין שאתה רוצה להשתלט עלי, אבל אני לא אתן לך את התענוג הזה. תעשה מה שאתה רוצה. אני לא מדבר אתך! אני חוסם אותך!

{שתיקה. רואים שקרטון מתחיל ליזום משהו}

קרטון: (צוחק) זהו? לא תדבר איתי לעולם?... לא ידידי, אתה תדבר, ועוד איך תדבר, כי אתה לא יכול לשתוק. (שולף מכיסו תמונה ומראה לזקן) מי זאת?

הזקן: (מעיף מבט בצילום וחוטף אותו) חיה! אשתי הראשונה. (רועד מהתרגשות. מנשק את התמונה)

קרטון: היו לכם ימים יפים. (מפריח נשיקות באוויר ומלטף את עצמו בתנועות פנטומימה של התעלסות)

- הזקן: היפים ביותר והקצרים ביותר.
 (מביט בתמונה) זאת הייתה אהבה מטורפת וסוערת, הגדולה ביותר
 והארוכה ביותר בחיי.
 (קרטון לא מבין)
 כי עד היום אני אוהב אותה.
 (לתמונה) אני מצטער שלא ידעתי שאת מתה.
 הספקנו להיות נשואים שנה אחת בלבד. הגעתי הביתה, ראיתי שהיא
 ישנה, לא רציתי להפריע לה ונתתי לה להמשיך לנוח, בינתיים שטפתי
 וניקיתי את עצמי מהדם, מהתאונה שהייתה עם הקטנוע שלי.
- קרטון: (כנזכר) אה, אז, כשהאשימו אותך ברצח!
- הזקן: (בכעס רב) אני לא רצחתי אותה! סתם הדביקו לי אשמה בלי שום
 הוכחות! אני עדיין אוהב אותה!
- קרטון: אתה רוצה להגיד לי שאתה לא אשם בכלום?
- בזקן: לא, בוודאי אני אשם במשהו... ובמשך כל השנים אני מכה על חטא על
 שלא הלכתי להעיר אותה מיד כשנכנסתי לבית. אולי אם לא הייתי
 שוטף קודם את ידיים, אולי אם לא הייתי דורס את הכלב, אולי אם לא
 הייתי יוצא מהבית, ועוד הרבה אולֵיִים (!)... הייתי יכול למנוע את דום-
 הלב שלה. זה מה שהטעה את חוקרי המשטרה, הם ראו שהכול היה
 נקי ומצוחצח פרט לכמה כתמי דם, ואז חשדו. לבסוף הם נוכחו לדעת
 שהם טעו, ובפעם ראשונה בהיסטוריה של המשטרה - התנצלו...
- קרטון: אם אני לא טועה, רצו להמתיק לך את העונש ולהאשים אותך רק
 בהריגה.
- הזקן: (לקרטון ובאצבע מאיימת) חתיכת קשקוש מקושקש! שלא תעז להזכיר
 את המילה רצח או הריגה. שום דבר מזה לא היה ולא נברא!
- קרטון: אז למה אתה מתייסר?
- הזקן: תכף אני אייסר אותך.

קרטון: קודם תענה לי, למה אתה מתייסר?

קרטון: על כל מה שקרה באותו יום.

קרטון: (שולף תמונה ומראה לו) זה הוא?

הזקן: (חוטף את התצלום. מסתכל על התמונה בחיך עצוב)

אתה עושה לי חיים שכאלה? לא דרסתי אותו בכוונה. הוא כנראה נבהל מהרעש של הקטנוע שלי, לקטנוע היה חור באגזוז ועשה רעש חזק. הכלב רץ באמוק, התבלבל... הוא צץ וזינק מבין המכוניות ישר מתחת לגלגלים שלי. דרסתי אותו. הוא היה גמור. זאת הייתה הרגשה איומה לעלות עליו. הוא פרכס קצת ונפח את נשמתו. אני עפתי מהקטנוע ונפצעתי מהנפילה בידיים וברגליים. לא הרגשתי כאב, הכאב שלי היה גדול יותר על הכלב. למרות שהייתי בהלם הרמתי אותו וקברתי אותו בצד הדרך. על הכביש נשארה רק שלולית הדם. את הקטנוע דחפתי צולע עד לבית, ומאז לא נגעתי יותר בקטנוע. כולי מלא דם, נכנסתי לבית. רק אחרי שנרגעתי במשך שעותיים באתי להעיר את אשתי, ואני רואה שהיא לא מתעוררת. אני מנער אותה חזק והיא לא זזה. פתאום אני מגלה שלפני שוכבת בחורה בת עשרים וחמש וגם היא מתה. חשבתי שאני חי בתוך חלום, שני מקרי מוות ביום אחד?! התחלתי לעשות הנשמה ולהרטיב את פניה, לתת לה סטירות. שום דבר, לא זזה.

נשארה שוכבת, יפה ושלווה. קראו לה חיה והיא מתה.

(לתמונה בחיך) פרח שלי, אני בטוח שאת בגן עדן ומשגעת את כל הגברים בצחוקך המיוחד והמתוק.

(לקרטון) זאת היא אהבתי הגדולה ביותר שלי, האמיתית ביותר והארוכה ביותר.

קרטון: ומה עם התמונה הזאת?

הזקן: (קם והולך ממנו) באת לעשות לי כאבים שכאלה?

קרטון: להיפך, באתי להזכיר לך שעשית מעשים טובים. ושם למעלה

מחשיבים את כל המעשים, הכול כתוב למעלה.

הזקן: חנפן. התחלת לדבר שטויות? אתה לא היית שם ואתה לא יודע כלום!

השליח נצפה מחוץ לדלת עם רגז משלוח מהסופר-מרקט. מצלצל בדלת.
*בכל פעם שהשליח מצלצל או נוקש בדלת. גופו של קרטון מקבל עוויתות בגופו,
מן שוקים חשמליים.
עם הנקישות/צלצולים הזקן נבהל, מתבלבל, לא יודע מה לעשות. מתחיל לעשות
קצת סדר וניקיון.

קרטון: אתה מחכה לאיזה ביקור?

הזקן: (לעצמו) רק רגע!
לא יכול להיות שזאת העוזרת, לה יש לה מפתחות, היא היית מצלצלת
צלצל אחד ופותח. זה גם לא היום שלה.
רגע, אני מקווה שזאת הבת שלי. (מתרגש) הבת שלי?
לא, בחיים זה לא יכול קרות.
(לקרטון) בוא עזור לי לעשות קצת סדר בבלגן.

קרטון: אני לא פועל של אף אחד ואני לא נוגע בשום דבר, אני עצמאי.

הזקן: אתה חתיכת קריקטורה עצלן, יום אחד אני אמחק אותך!

הזקן עושה תנועת מאיימת, קרטון צוחק עליו.
שוב צלצל.

הזקן: רגע... סבלנות... אני בא... אני בדרך... (הולך לדלת) מי שם?
(משיב בנקישות בדלת) מי שם?

השליח: (נוקש בתגובה) זה אני השליח.

הזקן: (נוקש בדלת) לאיזה סוג של שליח אתה משתייך?

השליח: מסוג הסופרמרקט.

הזקן: תיכף. (פונה לקרטון) תתחבא מהר.

קרטון: איפה?

הזקן: אתה שואל אותי איפה? תחזור למקום שממנו באת. אם הוא יראה אותך, הוא יחשוב אותי למשוגע והוא בעצמו ישתגע.

קרטון: (מתבלבל בכוונה ומחפש מקום, קופא ליד המטבח) כאן?

הזקן: (בכעס מאופק) לא שם!
שם!

{קרטון קופץ במהירות למקום אחר.}

הזקן: (פוסל גם את המקום הזה. מצווה) לך למקום שלך, ומיד!

קרטון: (נכנס לחלל קיר התמונה שיצא ממנה) תפתח.

הזקן: (עדיין לא פותח את הדלת. נוקש בדלת) אתה עדיין שם?

השליח: אני מחכה.

הזקן: (לקרטון בחיור) הוא מחכה, מלאך המוות התחפש לשליח של הסופר מרקט. אתה מבין איך הוא השתכלל?

השליח: (מצלצל) נו, אין לי את כל היום, אתה פותח או שאני הולך?

קרטון: (תוך כדי רעידות גוף מהצלצולים) תפתח כבר!

הזקן: (קורץ לקרטון ולוחש) יש לי מבחן.
(לשליח) תגיד מהו הקוד?

השליח: איזה קוד?

הזקן: מה הסיסמה?!

השליח: מאיפה אני צריך לדעת? אני נשבע לך שאני השליח מהסופר.

הזקן: איך אני יכול להיות בטוח שאתה הוא שליח של הסופר ולא שליח מלאך המוות?

השליח: תפתח ותראה שאני השליח.

הזקן: (מגחך) "תפתח ותראה"...

(לקרטון) מתחכם המלאך?

(לשליח) אם אתה באמת מהסופר, תסתכל על דף החשבון, אני

ביקשתי שיכתבו עליו, קודד וסיסמה.

קרטון: תפתח לו כבר.

הזקן: אתה תשתוק חתיכת פלקט! אני מטומטם שמדבר אתך בכלל.

השליח: (לאחר שתיקה) פה כתוב קודד "9090", זה זה?

הזקן: זה זה. והסיסמה?

השליח: "נורית".

}הזקן פותח את הדלת שנעולה בכמה מנעולים.

השליח עם ארגז מצרכים נכנס סורק את המקום.

השליח: (בקול רם, חושב שהזקן חירש.) עשית לך חתיכת דלת, כמו כניסה לכספת.

הזקן: (צועק חזרה) יש הרבה נוכלים וגנבים במדינה הזו.

השליח: כדאי שתדע שאם הייתי מלאך המוות, הייתי יודע את הקודד והסיסמה.

הזקן: אז אולי אתה גנב.

השליח: נכון, (בקול) יש גם נבלות שמכים קשישים ושוודדים אותם.

איפה אתה רוצה שאני אשים את המצרכים!?

הזקן: למה אתה צועק?! אני זקן, אבל אני עדיין לא חירש!

השליח: (לוחש) גם אתה צעקת ואני לא חירש.

איפה לשים?

הזקן: תשים במקום שיש מקום.

השליח: חלק מהמצרכים יש לשים מיד במקרר.
 (מתחיל לרוקן את ארגז המצרכים. ומראה לזקן כל מצרך תוך כדי שהוא מרוקן.
 פתאום עוצר באמצע.) אתה יודע, בזמן האחרון אני מוצא את עצמי מדבר
 לעצמי כמעט בכל הזדמנות.

גם לך זה קורה?
 גם אתה מרגיש בודד?

הזקן: זה אומר שאתה נורמלי.

השליח: זה ממש מפחיד אותי.
 זה אומר שאני לא שפוי, נכון?

הזקן: (לוחש) בינינו, מי שפוי? הא? תחשוב על זה.

} קרטון מסמן לזקן להיפטר מהר מהשליח.
 הזקן רואה אותו ומסמן לקרטון שיהיה בשקט.
 השליח שהמשיך לרוקן את הארגז ופתאום רואה את הסימן של הזקן ומסתובב
 לכיוון קרטון.
 קרטון קופא מיד. }

השליח: (בדריכות) למי סימנת?!

הזקן: סימנתי לך כדי שתעצור! תפרט מה הבאת לפי הרשימה?
 (השליח מראה לו את הרשימה)
 זה לא... וזה לא... אני לא רואה את המצרכים שלי מופיעים ברשימה.
 מה זה?
 גרבר?
 אני אוכל גרבר?!

השליח: יש זקנים שאוכלים גרבר, אם זה טוב לתינוק זה טוב לזקן.
 (מוסר לו את פתק המשלוח) אתה רואה? הנה בדיוק מה שכתוב.
 זה הקוד והסיסמה שלך רשומים.

הזקן: הם טעו, אלה לא המצרכים שאני הזמנתי. (מקמט וזורק לרצפה)

- השליח: (מוציא מהארגז חיתולים) את כל אלה אתה לא הזמנת?
- הזקן: (לוקח את חבילת החיתולים. בוחן אותה) זה נראה לך בשבילי?
- השליח: גם מבוגרים לובשים חיתולים כמו תינוקות, אם זה טוב לתינוק זה טוב לזקן.
- הזקן: זה הגודל שלי?
- השליח: (מצחקק) למדוד לך?
- הזקן: זה לתינוק.
- השליח: זה אותו דבר, מעולה במקרה של פנצ'ר...
(הזקן לא מבין)
אם יש אקסידנט... זה טוב ועוזר לצאת לטייל, לנסיעות ארוכות, שתן בורח (משמיע קול של שאיבה) ו... נספג בחיתול, מאה אחוז. לא ככה?
- הזקן: (בכעס) לא, לא ככה! אני לא הולך עם חיתול כזה קטן.
- השליח: עכשיו אני מבין, כנראה שהחיתול בלבד אותי. אני לא אשם, החיתול אשם, או אולי גם ה-גרבר. היו חיתולים בשני ארגזים. (ממהר לאסוף את המצרכים חזרה) אני מתנצל על הבלבול, זה יום העבודה האחרון שלי בסופר, פטרו אותי... ואני ככה... קצת מבולבל, טוב אני יוצא להביא לך את הארגז הנכון.
(יוצא. הזקן נועל את הדלת אחריו)
- קרטון: ייבשת אותי, סימנתי לך להיפטר ממנו מהר.
- הזקן: תהיה מוכן להסתתר שוב.
- קרטון: אתה חושב שהוא שם לב אלי? אני חושב שהוא לא שם לב אלי.
- הזקן: נדמה לך, לא ראית איך העיניים שלו התרוצצו? ועיניים מתרוצצות תמיד קולטות הכול!
(פתאום לוקח נשימה עמוקה ונאנח)

- קרטון: מה קרה?
(פאזה. בוחן אותו) למה אתה פתאום עם פנים נפולות?
- הזקן: עזוב אותי עכשיו, אני בלי מצב רוח ואני מרגיש עכשיו די מדוכדך.
עזוב אותי במנוחה. וחץ מזה מה אתה מתערב לי בכל דבר בחיים?
- קרטון: אני מתערב, כי אכפת לי ממך.
- הזקן: לך אכפת רק מעצמך.
- קרטון: מה קרה לך? מה אני שומע? אתה מדוכדך בגלל חיתול מסריח?
תתגבר! תהיה גבר!
- הזקן: עזוב, זה בא לי לפעמים בפתאומיות להיות ככה מדופרס, ככה זה בזקנה. יש מצבי רוח, עליות ומורדות בצורה קיצונית. וחץ מזה, אתה לא טוב יותר ממני.
- קרטון: אני רואה שאתה מתחיל לקבל דפרסיה לעיתים קרובות, ואני דואג.
בתור אחד שעשה הרבה כסף באמריקה ותמך בגדול בשני ילדיו ופינק אותם בהכול, אתה צריך להיות שמח על מה שעשית ותרמת בחיים.
- הזקן: אז אני שואל אותך, למה אף אחד אף פעם לא בא לבקר אותי? כבר יותר משנים עשרה שנים, שנים עשרה שנים מחורבנות אני מחכה, כל יום, כל רגע, כל צלצול. מחכה לאיזה טלפון שישאלו לשלומי, רק לבדוק אם אני חי או מת. אבל זה לא קורה, ולמה?!
- תענה לי אתה! הם נטשו אותי, למה?
אני אגיד לך למה.
- הם קיבלו את שלהם, כל אחד מהילדים קיבל דירה. כאשר לא נשאר לי מה לתת לאחת הנכדות, פרץ ויכוח גדול וזה עבר לפסים אחרים לגמרי, ואז יצא להם כל החרא מהפה החוצה, והתחילו להאשים אותי במות אימם, אשתי השנייה תחייה.
- מאז הם החרימו אותי! לא באים לבקר אותי והתנתקו ניתוק מוחלט. התחילו להרחיק ממני את הנכדות שאהבו אותי ואני אותן. הרחיקו את כולם! את כל המשפחה הרחיקו ממני והפיצו שמועות זדוניות ושקריות. כך זה נמשך שנים. וכל זה למה? כי לא נשאר מה לסחוט מנסחט!

- קרטון: הם כועסים על הכסף שאזל ובעיקר על מות אימם.
- הזקן: (לוקח נשימה. בהתרגשות יתר וברעד) צלצלו אלי מההה...
- קרטון: רוצה מיים?
- הזקן: לא, אני אהיה בסדר.
- קרטון: צעקו עליך, "למה לא באת מיד?!" "למה המשכת לשבת בבית הקפה כאילו כלום לא קורה?!"
- {נקישות בדלת. הזקן הולך לדלת.}
- הזקן: (מקמץ אגרוף ונושך שפתיים בכעס על קרטון) אני עוד אחזור אליך חתיכת מוקיון מצויר... אני עוד אקרע אותך לגזרים... (מחזיר נקישות בדלת חזקות יותר מרוב כעס) מי שם?
- השליח: (נקישות) זה אני.
- הזקן: מי זה אני?
- קרטון: זה השליח של הסופר.
- הזקן: (לקרטון) אתה אל תתערב!
(לשליח) מה אתה רוצה?
- השליח: הבאתי לך את המשלוח הנכון.
- הזקן: תגיד קוד וסיסמה.
- השליח: עוד פעם?! כבר אמרתי לך, זה כתוב על הרשימה והיא אצלך.
- קרטון: (יוצא מהקיר) הרשימה שם על הרצפה, ושיפסיק עם הנקישות האלה, זה מרעיד לי את הגוף.
- הזקן: אל תתערב לפני שאני שלוח אותך לדיסנילנד! בינתיים לך תתלה את עצמך על הקיר, ושתוק!

הזקן: (רואה את הרשימה על הרצפה בא להתכופף, לא מצליח, בסוף מחליט לוותר.)
טוב תגיד אחד מהשניים, את הקוד או את הסיסמה.

השליח: הסיסמה "נורית".

}פותח את המנעולים ואת הדלת.
{קרטון ממחר למקומו, אך הפעם עומד בתנוחה שונה}

הזקן: בפעם הבאה תזכור טוב את הקוד ואת הסיסמה.

השליח: לא תהיה פעם באה.

(נכנס עם ארגז בצבע אחר ומתחיל להוציא מצרכים)

הנה תראה

(מרים את הרשימה מהרצפה ומשווה לרשימה בארגז)

לפי הרשימה, שמן, סוכר, שעועית, שעועית, שעועית...
(מופתע) במבה!?

הזקן: אם זה טוב לתינוק זה טוב לזקן.

{השליח נותן כיף, הזקן לא מבין ולא מתייחס.}

הזקן: כן זה שלי, (מכניס את היד לארגז ומוציא מוצץ) מה זה?

השליח: (לוקח מהזקן) זה נפל מהארגז הקודם. טוב אני אמשיך לרוקן, אני צריך להחזיר את הארגז... (דרך אגב) מה זה הציור הזה שם? קודם הוא היה ככה (מדגים את עמידותו הקודמת של קרטון) ועכשיו הוא עומד ככה...
(הולך לכיוונו של קרטון כמעט נוגע בו)

הזקן: (פורץ בצעקה) אל תיגע בו!

השליח: (קופץ במקומו בבהלה גדולה)

בָּ...בָּ...בָּ... בסדר... מה קרה לך? כמעט עשית לי התקף לב.

(בוחן את קרטון מכל מיני זוויות, כמומחה)

אתה יודע שיש דמיון ביניכם?

הזקן: לא למדו אותך לא לגעת ביצירות אמנות?

השליח: זה אמנות? הצחקת אותי, זאת הקריקטורה שלך...
 (בוחן את קרטון, מתרחק ובודק שוב במדידות. מסתכל על הזקן, משווה ביניהם)
 בוא, תעמוד לידו. תעמוד, תעמוד, גם אני אמן, אל תתבייש.
 (הזקן נענה לבקשתו)

ידעתי, אתם נראים... דומים, זו קריקטורה שלך, אתה ציירת?
 גם אני מצייר, אבל לא ציורים כאלה מְעַפְּנִים. אני, רק אמנותיים.

הזקן: אמנותיים? (מסמן לו ברישול) בוא חביבי, בוא נסיים עם המשלוח.

השליח: (חוזר לרוקן את הארגז) מה אתה רוצה ממני? הציור נראה לי מוזר, אז רציתי לבדוק אותו.

הזקן: חכה פה, אל תזוז...

{הזקן ממלא כוס מים. מתקרב לשליח ושופך עליו את המים.}

השליח: (נבוך, מתחיל לצחוק) מה קרה לך? קריזה של זקנה קפצה עליך?

הזקן: רציתי לבדוק משהו.
 (מוסר את אותה מגבת מסריחה)
 תתנגב.

השליח: (מתנגב ומעיף את המגבת בחזרה לזקן) זה מסריח!
 (כמעשה נקם שופך את שארית תוכן הארגז על השולחן)
 תודה ולהתראות... (ממהר לצאת)

{קרטון מסמן לזקן שייתן טיפ.}

הזקן: (בקול) רגע אחד!

השליח: (נבהל) אה...!

הזקן: תסתובב עם הגב אלי.

השליח: אתה מפחיד אותי.

הזקן: אתה פוחד מזקן?! אני רוצה לפצות אותך בטיפ.

השליח: לא רוצה טיפ.

הזקן: (לעצמו עם מבט קצר לקרטון) לא רוצה טיפ... שמעת דבר כזה?
(לשליח) מגיע לך טיפ ואני לא רוצה שתראה מאיפה אני מוציא את הכסף.

השליח: אז תגיד ככה. (מסתובב ומפנה את גבו)

{הזקן פונה לקרטון ומסמן לו גם להפנות את הגב אליו.
קרטון מסרב להסתובב.
*במהלך הקטע יתבצע תזמון של התחמקויות.
ובהמשך השליח מציץ אך לא רואה את תנועות הסירוב שעושה קרטון.}

הזקן: (מצווה בקול על קרטון) תסתובב!

השליח: (חושב שזה אליו) אני מסתובב.
(מסתובב ופונה לזקן)

הזקן: (בקול לשליח) לא אתה! אתה כבר מסובב.

השליח: (תוך כדי מסתובב חזרה עם הגב) אני מסובב עד שתגיד לי להסתובב.

הזקן: אני אגיד לך מתי להסתובב.
(לקרטון) תסתובב.

השליח: (מסתובב לזקן) אני מסתובב...

הזקן: ...אתה תחזור בחזרה.

{השליח וקרטון מסתובבים עם הגב לזקן.}

הזקן: עכשיו תסתובב.

השליח: אתה מדבר אתי? או עם עצמך?

קרטון: (לוחש לזקן) אתי?

הזקן: לא.

{הזקן מסמן לקרטון שהוא כבר יראה לו מה זה.
קרטון מוציא שטר של מאה שקל ונותן לזקן. הזקן מסתכל על השטר ומתפלא.}

הזקן: (לוחש) כל זה? ..

(קרטון מהנהן)

מספיק שני שקלים למה מאה?!

קרטון: זה על חשבוני. תן כבר.

הזקן: (פונה לשליח) עכשיו תסתובב.

קרטון: אני

השליח: מי אני?

הזקן: (מתוך ייאוש מצביע על שניהם יחד) כן, אתך-אם (!)
(לשליח) אלא מי? אני? אתה רואה עוד מישהו כאן? (מוסר לו את הטיפ)

השליח: וואו, אין לי עודף.

הזקן: לא צריך עודף.

השליח: מאה? זה יותר מדי, אני לא יכול לקחת ממך טיפ כזה.

הזקן: גם אני חשבתי ככה, אין לי עודף, אבל תיקח, זה הטיפ האחרון שלך.
נו, לפני שאני מתחרט.

השליח: אתה זקן מפתיע, תודה.

דרך אגב, כדאי שתדע, קוראים לי אבי.

הזקן: (מסמן לשליח) בוא חביבי... ולמה אני צריך לדעת את שמך?!

(מלווה את השליח לדלת ונועל אחריו.)

פונה לקרטון) אתה מטורף אתה יודע?! הוא כמעט ראה אותך!

- קרטון: אז מה, היה רואה.
- הזקן: והיה חושב אותי למשוגע.
- קרטון: או שהוא היה משתגע. עכשיו תענה לי על השאלה ששאלתי לפני שהאידיוט הזה הגיע לפה.
- הזקן: מה הייתה השאלה?
- קרטון: למה לא הגעת מיד לתחיה אשתך השנייה אם ילדיך? למה המשכת לשבת בבית הקפה כאילו כלום לא קרה?
- הזקן: להיפרד מבת זוג זה אירוע טראומתי קשה ומכאיב, להיפרד משתי בנות זוג, זה שילוב של חוסר מזל, של כאב, כעס. זו אהבה שהלכה ולא תשוב. להמשיך עוד? (קרטון מאשר לו) ואז באים געגועים אל הטוב שהיה, ושוכחים את הדברים הרעים, וכל זה בתוך הרבה בלבול רגשי וחוסר-אונים. הכול מתערבב, מחשבות, רגשות, תסכולים עזים צצים וסותרים...
- קרטון: (מאיץ בו) אתה לא עונה לי, למה המשכת לשבת בבית הקפה כשידעת שהיא נמצאת במצב של חיים ומוות?
- הזקן: (בזעם) אני הייתי בשוק! בהלם! לא ידעתי מה לעשות, אני מצטער על המעשה שלא עשיתי ואני יודע שבשמים לא יסלחו לי על כך, אבל, תבין, אני לא יכולתי לראות יותר תאונות. הלכתי לבית קפה כי לא רציתי להאמין שזה קורה לי שוב. הייתי כל כך עצוב שלא יכולתי לראות אותה. לא יכולתי! אחרי מות הכלב ואשתי הראשונה חיה, התפיסה שלי השתבשה. הכעס של המשפחה עלי, היה אולי מוצדק, אבל הם לא הבינו אותי ולא יבינו אותי אף פעם. קיבלו את הכול ממני, וכשלא נשאר יותר, המוות של אימם גרם להם סופית להתנתק ממני, להתעלם ממני, למחוק אותי. הם ראו בי בנק שפשט את הרגל ונקמו בי, כאילו אני לא קיים בשבילם. כבר שלוש עשרה שנים...
- קרטון: חשבתי פחות.

- הזקן: בגילי זה כבר לא משנה, שנה פה, שנה שם. חוץ מזה, מה אתה מבלבל לי את המוח? אתה יודע את הכול, אז בשביל מה לזרות מלח על הפצעים?
- קרטון: אולי יש בך עוד צער או חרטה, כי אם אתה תביע צער על מה שעשית, תוכל לסלוח לעצמך.
- הזקן: אני לא רוצה להביע צער!
- קרטון: אתה יודע, חז"ל אמרו ש"אין לשפוט אדם בצערו". לדעתי, כדאי שאתה תיצור איתם את הקשר הראשוני.
- הזקן: במשך השנים ניסיתי כמה פעמים ליצור קשר ולהביע את צערי.
- קרטון: אני מתכוון, שהם יביעו צער על מה שעשו לך ואתה תביע צער והכרת תודה, אולי יהיו סליחות משני הצדדים.
- הזקן: הם הפסיקו לענות לטלפון, הם זיהו את מספר הטלפון שלי וניתקו. כשחייגתי בשיחה בלתי מזהה, הם ענו, אך ברגע שזיהו את הקול שלי, הם שוב ניתקו.
- קרטון: יש פתגם עתיק וידוע שאומר: "מודה ועוזב ירוחם"
- הזקן: הם מחקו את הפתגם ואותי מחייהם והפסיקו להתעניין בי.
- קרטון: ואם הם לא יסלחו לך בעולם הזה, אז אולי יסלחו לך בעולם הבא... להערכתך, כדאי לך לנסות.
- הזקן: תבין דבר אחד, אני הייתי הקופה שלהם, הכיס שאין לו תחתית, אבל בסוף, הגיע לתחתית.
- קרטון: לכל אדם יש איזושהי שריטה בשלב מסוים של החיים, אני מודה שגם לי. בא לי רעיון... מה השעה? (מסתכל על שעון הקיר)
- הזקן: הזמן לא זז.

קרטון: תחליף כבר סוללה, אתה לא רואה שהמחוגים תקועים באותה שעה כל הזמן כבר שתיים עשרה שנים?

הזקן: זה כבר גבוה ולא מגיע.

קרטון: תעמוד על כיסא.

הזקן: ואם אפול?

קרטון: אז הצטמקת! (עובר לטלפון) אני מקווה שהטלפון עובד...

(מרים את השפופרת) מזל שיש קו.

(מסמן לזקן להיות בשקט. מחייג. מדבר) הלו, שלום, אני יכול לדבר עם

גברת נורית? .. מנהל הבנק...

בסדר...

(לזקן) זאת הייתה ילדה קטנה...

(הזקן מביע פליאה)

שלום לך, גברת נורית? .. אני מדבר מהבנק... אני מנהל הבנק...

לא בקשר אליכם, את בתו של שלמה אסטור?

תגידי לי בבקשה, האם את בקשר עם אביך?

קודם תעני לי...

כן זה חשוב מאוד...

אני לא יודע, אני מקווה שלא...

האם את יכולה למסור לו בבקשה שהשתחררו לו כספים לעובר ושב?

שלחנו לו מספר הודעות והוא אמר שיבוא לבנק, אבל הוא לא בא....

וכדי להיות בטוח שיבוא, תוכלי להגיע אתו לכאן?

חבל שסכום כזה גדול ישכב סתם בעובר ושב...

אני מצטער אני לא יכול למסור פרטים...

אני יודע שאת הבת שלו, כל מה שאני יכול לומר זה שמדובר בסכום

נכבד מאוד... רק רגע... (מכסה את האפרכסת.) עכשיו כולם ירוצו אליך

כמו טטלה, הם יהיו מאולפים כמו קופים בקרקס...

(בטלפון) הלו... כל מה שאנחנו יכולים לומר, זה שיש הרבה...

כן הרבה יותר מזה... גם הרבה יותר מזה... אני מבקש, גברת נורית,

אל תעמידי אותי במצב לא נעים...

כן, אבל בסכומים כאלה גדולים לא מדברים בטלפון...

תצרי אתו קשר בהקדם האפשרי ותבואי יחד אתו לבנק,
 כן, תוכלי לדעת בדיוק... כמובן... יפה מאוד, כמה שיותר מהר טוב
 יותר... כן, דחוף, או-קי להתראות. אני תמיד שמח שהבנק יכול לעזור
 ללקוחות VIP. הבנק תמיד לרשותכם. ביי.
 (מניח את השפופרת) עוד היום היא תטוס לפה. (חוכך ידיים)

הזקן: יש לך ראש קרימינאלי, אתה יודע?

קרטון: זה בדיוק כמו הראש שלך, חחח... רצית טלפונים?
 רצית שיתעניינו בך?
 קיבלת!

כשמריחים שיש כסף, הטלפונים מתחילים לצלצל בלי סוף. עכשיו תוכל
 לשחק אתם איך שאתה רוצה, (משחק כאילו הוא מפעיל מריונטות) את
 תלכי לפה ותחתמי פה... אתה תבוא לפה... זה מגיע לי... מגיע לי
 יותר... לי מגיע יותר... יש לי יותר ילדים... כולנו שווים... אני עליתי על
 זה. שאשונה... אני הבכור.
 (מפסיק עם משחק) עכשיו תורך להתחיל ליהנות מכל רגע.

הזקן: (נרגש מאוד) תור הנקמה הגיע. אח... זאת תהיה נקמה מתוקה.

קרטון: (משלהב אותו) אם הם לא יודעים להעריך את אביהם, הם גם לא שווים
 שיעריכו אותם! (חוכך ידיים בשמחה) אח, איזה יום כיף יהיה לנו!...
 אתה תראה איך תאוות הבצע מפעילה אנשים.
 אין להם בושה.

{הטלפון מצלצל. הזקן מתבלבל, לא יודע מה לעשות, ידיו רועדות.}

קרטון: (גוער בו) תפסיק לרעוד ותרים!

הזקן: אתה בטוח?

קרטון: זאת נורית... תרים!

הזקן: אני מרים.

קרטון: (בקול) תרים אני אומר לך!

- הזקן: לא מרים! מה תעשה לי?
תרביץ לי?
- קרטון: אם ארביץ לך זה כמו להרביץ לעצמי. תרים!
- הזקן: לא מרים!... (משוויץ ומצחקק) כאן מתחילה הנקמה שלי.
- קרטון: אז לפחות תתלבש יפה שתיראה מכובד.
- הזקן: אני לא מתלבש לכבוד אף אחד שלא מכבד את אביו.
- קרטון: היום אנחנו הולכים להשתעשע עד הסוף. ימים טובים באים עלינו, וזאת רק ההתחלה. (בהתלהבות) יש גם את רמי הבן שנמצא באמריקה. (פתאום) מה קרה? למה אתה מודאג?
- הזקן: כשהיא תבוא, מה אני אגיד לה?
- קרטון: אתה לא צריך לדאוג מה להגיד לה, היא כבר תגיד לך... אתה יודע מה?.. כדי שתקבל ביטחון, בוא נעשה סימולציה, אתה תהיה אתה ואני אהיה נורית.
- הזקן: למה שאני לא אהיה נורית ואתה תהיה אני?
- קרטון: למה?
- הזקן: ככה אני יכול ללמוד ממך על נורית, סיכמנו?
- קרטון: סיכמנו. (בצד) זה בדיוק מה שרציתי. (לזקן) אתה נורית ואני אתה.
- קרטון: מתחילים. (מצווה) תעמוד ישר!
- הזקן: אני עומד יש.
- קרטון: לא, אתה לא עומד ישר. עוד יותר ישר!

- הזקן: (מנסה לזקוף את קומתו השפופה) זה הכי ישר שלי.
(לוקח סלסלה והולך לכיוון הכניסה ומשחק את הבת)
"שלום פאפה... אתה נראה ממש..."
- קרטון: עצור! היא קראה לך פעם פאפה?
- הזקן: לא, אף פעם.
- קרטון: אז למה אתה קורא לי פאפה? תהיה אמיתי.
- הזקן: חשבתי שהצגה מותר להגיד פאפה, נתחיל עוד פעם ובלי עצירות מה שלא יהיה. אני לא יכול ככה להיכנס לדמות ולצאת ממנה. (עושה שוב את הכניסה) "שלום אבא... אתה נראה ממש, עשר... עשר."
(הולך לנשק אותו)
- קרטון: (משחק את הזקן. נרתע מהנשיקה) "אחרי נתק של כל כך הרבה שנים לא צריך פתאום לנשק אותי."
- הזקן: (כנורית) "תגיד, אתה יוצא לפעמים מהבית? עושה התעמלות?"
- קרטון: (כזקן) "בטח, אני כל יום קופץ במוט ועושה בנג'י. אמרת שיש לך משהו דחוף להגיד, אז תגיד מהר מה שיש לך להגיד, אין לי זמן אני עסוק מאוד."
- הזקן: (כנורית) "בוא נדבר קצת סמול-טוק, לא צריך לגשת ישר לעניין."
- קרטון: (כזקן) "על מה יש לנו לדבר אחרי מה שעשיתם לי?"
- הזקן: (נורית. כביכול מוציא תמונות) "הנה, אתה רואה? אלה הנכדים שלך. זאת יעל, אתה זוכר אותה?"
- קרטון: (כזקן) "לא זוכר אף אחד, מחקתם לי אותם."
- הזקן: (כנורית) "אתה רואה? פה ירון הבן שלי עם רמי באמריקה, את רמי הבן שלך אתה בטח זוכר."

קרטון: (כזקן) "אה, אותו? ועוד איך אני זוכר אותו, הוא התחיל את כל הבלגן."

הזקן: (כנורית) "הוא באמריקה עובד נורא קשה ולא מצליח."

קרטון: (כזקן) "למה הוא נסע לאמריקה? מה הוא חשב שהכסף צומח שם על העצים? לי היה מזל של פעם בחיים. הכרתי מישהו ומשם התגלגלה לי הצלחה בלתי רגילה ועשיתי הרבה מאוד דולרים. מיליונים."

הזקן: (כנורית) "הוא רצה להיות קרוב לאימא שלנו, זיכרונה לברכה. כידוע לך, היא קבורה באמריקה. להיקבר שם זה תענוג גדול יותר, זה קבר אמריקני!
 (עוצר את המשחק) די, אני לא יכול יותר עם השטויות שלך. אני מרגיש כמו מטומטם.

קרטון: דווקא שיחקת מצוין, חבל שלא בחרת להיות שחקן.

הזקן: באמת?! נו טוב, הייתי פעם בחוג דרמה בבית רוטשילד בחיפה.

קרטון: אתה יודע מה? אני אהיה נורית ואתה תשחק את עצמך, זה יהיה לך יותר קל, אני אהיה נורית עם קצת ממצרות ועוד יותר אנרגיה.

הזקן: עוד יותר אנרגיה ממה שאני נתתי? זה קשה, קשה לי לשחק את עצמי.

קרטון: אין ספק, לשחק את עצמך זה הכי קשה. לכולם זה קשה. תבין, ככל שיש יותר כסף, הנקמה גדולה ומתוקה יותר. אתה צריך לשחק הפוך על הפוך, זה המשחק שלהם אז שחק אותו טוב יותר מהם. אם תיתן להם את ההרגשה הנכונה ותראה את טוב ליבך, תוכל לראות את הכיעור שלהם בשיאו. אל תבטיח להם דבר, אבל תראה להם שאתה מלא בכסף.

הזקן: לכאורה.

קרטון: רק לכאורה, ואל תשכח שאתה יודע גם לסלוח.

- הזקן: זה כואב לי שכל השנים לא הייתי קיים בשבילם, לא לקחו אותי בחשבון, לא הזמינו אותי לאף אירוע משמח, והיו להם לידות... בר-מצוות ובטח חתונות...
- קרטון: אל תיכנס עכשיו לזה. בוא נמשיך ותהיה זהיר, אני יודע שהם לא תמימים. אסור לך לטעות. כמו שאמר לך פעם אחד מעובדי הפיצרייה בעל ניסיון כשבאת לעבוד בתור שליח חדש...
- זקן: מה אמר?
- קרטון: אתה לא זוכר?
- הזקן: (בלעג) אני צריך לזכור מה אמר עובד פיצרייה לפני כל כך הרבה שנים? נו, באמת, הגזמת.
- קרטון: (לאט לאט הוא משחק שהוא רוכב על קטנוע) אמר לך: "קנה קסדה מ-ל-א-לא! אל תשתמש בקסדות של הפיצריות". (הזקן מסתכל עליו כמי שלא מבין)
- והוא הוסיף: "בעבודה הזאת הולכים צעד אחר צעד. בהתחלה אתה מחפש עסק קטן עם קצת משלוחים, ולסביבה נוחה שאתה מכיר, אחר כך אתה מחפש עסק שמוציא קצת יותר משלוחים, מקום שיש בו תנועת מכוניות גדולה ומלחיצה. זכור! תמיד להתמגן, ברכיות וקסדה. תמיד תהיה מרוכז וערני ותנווט בין המכוניות בזהירות. ברמזורים תדאג להיות תמיד ראשון בזינוק, ותזנק כמו פקק שיוצא מבקבוק שמפניה. והחשוב ביותר, אל תשתדל לתת לבעל העסק יותר מדי, הוא תמיד ירצה יותר."
- הזקן: (בזעם) אתה כזה קשקשן שבא לי ככה ממש לקשקש אותך. מה זה בכלל קשור?!
- קרטון: בחיי שאני לא מבין אותך.
- הזקן: גם אני כבר לא מבין אותי.

קרטון: זה היה המשל! הנמשל: תעמוד! אתה צריך לעמוד בלחץ, בסכנות. נורית תפרוס בפניך את כל הצרכים הדחופים שחסרים להם, תפעיל עליך מכבש לחצים ואתה צריך לדעת להתמזג, (משחק שהוא על קטנוע) לזגזג, לתמרן, להיות מרוכז... טעות קטנה ואתה פוף... אתה מבין עכשיו? לנווט בזהירות, ושהיא לא תרגיש שאתה הולך לעשות לה כאן תרגיל עוקץ מתוחכם.

{הטלפון מצלצל. הזקן מתבלבל והולך לדלת.}

קרטון: לאן אתה הולך?

הזקן: חשבתי שזאת היא בדלת. עשית לי סחרחורת.
(הולך לטלפון, אבל מתמהמה)

קרטון: השמועה מתפשטת מהר.

הזקן: (מבולבל קצת) מה אני עושה?

קרטון: תרים.

הזקן: מי זה יכול להיות?

קרטון: תרים כבר!

הזקן: תרים אתה.

קרטון: אני לא מרים.

הזקן: גם אני לא...

קרטון: קדימה תהיה אורגינלי...

הזקן: (קורא בקול ועומד ומנצח על צלצולי הטלפון)
תמשיכו לצלצל, אני אוהב את זה...

קרטון: תרים זה מייקל.

הזקן: הזבל הזה!...

(קרטון מסתכל עליו בפליאה)

כן, אני אומר הזבל הזה, נתתי לו ארבעה מיליון שקלים לקנות דירה בלי משכנתא, הוספתי עוד כסף לקניית כל תכולת הבית, דברי החשמל, ריהוט. הכול הוא ואשתו קיבלו ממני. את החתונה וירח הדבש אני מימנתי. אחר כך נסע לאמריקה, אחרי שנה אחת שם, חזר לארץ מכר את הדירה, את הריהוט, הכול! במקום להשאיר הכול כאן לכל צרה שלא תבוא. נסע בחזרה לאמריקה. זבל אמיתי שצריך לטאטא אותו, לא רוצה לראות אותו.

קרטון: אתה חייב את זה לעצמך. תעשה מאמץ אחרון כדי להשקיט את המחשבות הרעות, להירגע.

הזקן: (בזעם רב) להירגע? אני לא רוצה להירגע! אני לא רוצה אותם פה בבית שלי! הם יהרגו אותי, אתה רוצה להרוג אותי? לא! אבל הם רוצים לדפוק את המסמר האחרון בארון. אותי הם לא יקברו כל כך מהר, ואתה יודע למה? כי אני מזן אחר! ודרך אגב, אם כבר מדברים על זן אחר. אתה יודע שתוחלת החיים של הגברים נמוכה בהרבה מזו של הנשים? תראה את רוב הנשים, הן אלמנות, ואצלי זה בדיוק ההפך. למה?

כי אני מזן אחר.

(בגאווה) אני אלמן פעמיים ואני מזן אחר. בדרך כלל מקורות הכסף שיש לאנשים מצומצמים מאוד, ואצלי בדיוק ההפך, יש לי הרבה מאוד כסף, כי אני מזן אחר!

קרטון: אני רואה שאתה מתחיל להתבלבל ולהאמין שאתה עדיין יושב על מיליונים. (מתפקע מצחוק. לוקח את שלט הטלוויזיה ומכוון לכיוון הקהל. השלט לא פועל, נותן כמה דפיקות על השלט. עובד. ברקע נשמעת תכנית ילדים) תגיד, זה מה שאתה שרואה? סדרות מצוירות לילדים? פחח...

{שניהם מסתכלים לכיוון הקהל/טלוויזיה. מביטים יחד.}

הזקן: מי יצר אותם? בני אדם. (מצביע לכיוון הקהל) ואלה מצחיקים ביותר.

קרטון: עכשיו אתה מתחנף למצוירים האלה?

הזקן: תשאיר, אל תעביר...

קרטון: אני לא העברתי, אתה העברת.

הזקן: אתה העברת, השלט אצלך.

קרטון: אתה, אני, מה זה משנה.

הזקן: תחזור בחזרה לערוץ, זה סרט טוב. אתה רואה? אתה רואה את הקרטון הקטן הזה? זה שמחייך. הוא ממזר גדול, עוד מעט תראה... הופ חחח... אתה רואה? נכון שהם מצחיקים?

קרטון: אותי זה לא מצחיק. אתה יודע, בשבילי... לצפות במצוירים האלה, זה עושה לי בלגן במוח!

{צופים בטלוויזיה. פתאום שניהם פורצים בצחוק חזק.}

קרטון: עכשיו תגלה לי, מהו הסוד לחיים בריאים וארוכים?

הזקן: יש כאלה שיגידו לך: "אלה הוויטמינים שאני לוקח", או "ארוחות סדירות", "כוסית קוניאק". היה לנו נשיא שהיה שותה תה חלש בבוקר. אימא שלי עישנה ש סיגריות ביום והחזיקה מצוין שמונים ושש שנים.

קרטון: כל המצוירים נשארים באותו גיל, (מרגיע) אבל יש סיכוי שתמות בריא.

הזקן: חנפן.

{הזקן מתקרב/נצמד יותר לקרטון לצפות בטלוויזיה. פתאום פורצים בצחוק יחד.}

קרטון: (מרחרח) תגיד לי, מתי התקלחת?

הזקן: למה אני מסריח?

קרטון: קצת.

הזקן: ל-קצת יש לי פתרון קצר.
(מרטיב מגבת בתוך קנקן המים, סוחט לקנקן שעל השולחן ומנקה מתחת לבית
השחי ומסביב לצוואר)

קרטון: זאת נקראת אצלך מקלחת?

הזקן: זה הכבוד שמגיע...

{צלצול מתמשך בדלת.
הזקן עם המגבת ביד מסמן לקרטון שילך אל מקומו.
הזקן עצמו מתבלבל הולך מהר למטבח.
קרטון מסמן לו לכיוון הדלת.
הזקן ממחר לכיוון הדלת.}

הזקן: מי שם?

נורית: זאת אני.

הזקן: מי זאת, אני?

נורית: נו באמת, זו נורית.

הזקן: מה הסיסמה?

נורית: (לאחר היסוס) נורית?

הזקן: מה הקוד?

נורית: (לאחר היסוס) 9090?

{הזקן פותח את המנעולים בידיים רועדות ומתרחק מהדלת, נסוג ונראה מפוחד.
נורית נכנסת בחיך רחב ועוצרת בפתח הדלת, בפנים.
שניהם עומדים ובוחנים זו את זה למשך זמן מה.
*לציין שהשיחה ביניהם, לפחות בהתחלה, לא שוטפת.}

- נורית: שלום אבא...
אתה נראה ממש, עשר... עשר.
(מתקרבת לנשק אותו)
- הזקן: (נרתע מהנשיקה) אחרי נתק של כל כך הרבה שנים לא צריך פתאום לנשק אותי.
- נורית: תגיד, אתה יוצא לפעמים מהבית? עושה התעמלות?
{גונב מבט אל קרטון. קרטון מחייך כאילו אומר לו: "מה אמרתי לך".}
- הזקן: איך הספקת להגיע כל כך מהר?
נורית: בדיוק הייתי בסביבה, באתי לעשות כמה קניות.
נורית: אתה עדיין רואה סרטים מצוירים?
הזקן: הם אמיתיים יותר...
(מכבה את הטלוויזיה ומניח את המגבת במטבח על משענת הכיסא)
- נורית: עד היום נשארתי עם אותה סיסמה ואותו קוד?
הזקן: החלפתי הרבה פעמים. יש לי מספר קודים וסיסמאות ואני עושה עליהם סיבוב כדי להטעות את האויבים.
נורית: יש לך אויבים?
הזקן: כל סוגי הפורצים והגנבים.
נורית: אני יכולה להיכנס פנימה?
הזקן: כן.
נורית: למה אתה חי בהזנחה כזאת?
{הזקן לא יודע מה לענות}

- קרטון: (לוחש לו) מתוך בחירה.
- הזקן: (שלא שמע טוב) מה?
- קרטון: (לוחש לו) מתוך בחירה.
- נורית: (חושבת שאליה הוא מדבר) למה אתה חי בהזנחה כזאת?
- הזקן: מתוך בחירה.
- נורית: (אחרי שתיקה) איך ההישרדות?
- הזקן: ההישרדות בשלב זה של החיים זה אתגר גדול.
- נורית: מצליח להסתדר?
- הזקן: אני כבר לא יכול משתין בקשת.
- נורית: (מחייכת) לא רבים זוכים להתמודד ולזכות לחיים ארוכים.
(מתייחסת לקרטון) מה זה הדבר המגעיל הזה?
- הזקן: כי תמיד הייתי כזה מגעיל.
- נורית: חלילה, לא התכוונתי אליך. התכוונתי להגיד שהוא כבר קרוע, דהוי, בלוי ולא רצוי, תזרוק אותו!
- הזקן: גם אני קרוע, דהוי, בלוי ולא רצוי, לזרוק אותו זה כמו שזרקתם אותי.
- נורית: מזכיר לי בובה שהייתה לי בילדות שהפחידה אותי וזרקתי לפח.
עכשיו אני שמה-לב שאתה דומה לו, אבל קצת.
- הזקן: גם אותי, את ואחריך זרקתם לפח.
- נורית: אבא.
- הזקן: אבא, אבא, מה זה אבא?
- נורית: לא באתי להעליב. באמת, די.

- הזקן: את אומרת לי די? רק הגעת וישר התחלת לזרוק (בציניות) מחמאות.
- נורית: אתה נראה נהדר.
- הזקן: בטח, אין לי אתכם על הראש.
- נורית: אבא, בוא נתחיל מהתחלה, אני יכולה לקרוא לך אבא.
- {שתיקה. נורית סורקת במבטים את הבית.}
- נורית: כמה חדרים יש בדירה?
- {קרטון רואה שהזקן מהסס ומסמן לו בלי שנורית תראה, חמש אצבעות.}
- הזקן: (נפלט לו) אני לא יודע... אהה, חמישה חדרים.
- נורית: אפשר לראות?
- הזקן: לא. יש בלגן בכולם.
- נורית: לא מפריע לי.
- הזקן: לי מפריע, (מביט לעבר קרטון) העוזרת עוד לא ניקתה.
- נורית: אפשר לשבת?
- הזקן: בטח.
- (עושה קצת סדר. מוזג מים מהקנקן)
שבי, רוצה לשתות משהו?
- נורית: (מסרבת למים בחיוך מאולץ)
אחרי כל כך הרבה שנים קשה להתחיל שיחה.
- הזקן: כן, הניתוק הפיזי מנתק את המחשבות ואת הדיבור.
- נורית: אם היית יכול לשנות את היחסים בנינו, מה היית עושה?
- הזקן: מה אני הייתי עושה!?

נורית: כן. מה היית משנה?

הזקן: עזבי, לא ניכנס לזה. (חוזר לפנות כלים)

נורית: זה באמת מטריד אותי. גם אני עשיתי דברים נוראיים והיום אפשר להגיד שאני רוצה לחזור בתשובה. אולי מה שנראה פעם כאבוד עוד אפשר להציל, היום שנינו נפתח פתח לתקן את המעשים של אתמול.

הזקן: (מפסיק את איסוף הכלים) אתם, את ואחייך, מאז מות אימכם החלטתם ללכת בדרך מסוימת ואתם חיים טוב מאוד עם זה!

נורית: ביום חמישי הארוך ההוא, עשינו לך משהו נוראי.

(במהלך דבריה, קרטון עומד במקומו ומנגן על כינור דמיוני)

והטעות החמורה ביותר שלי הייתה, שאמרתי את מה שאמרתי בפני הילדים. אני מתביישת בזה ולא יודעת מה לעשות, אני פשוט מרגישה רע ומתחרטת וחושבת רק על כל הרוע של כולנו שיצא באותו יום.

מה עושים מהיום והלאה?

איך מתגברים?

אני מבקשת סליחה ומקווה שלא תשפוט אותי...

(משחקת את המתייסרת) איך יכולתי? אני אפילו מתביישת לדבר על זה,

מרגישה בחילה נוראית, מתביישת להיזכר, אני רוצה לחזור אחורה

בזמן ולתקן. רוצה לשכוח מזה, מה חשבנו לעצמנו? מה?!

(קרטון מגזים בהנאתו ומנגן בלהט)

איך אפשר לתקן את המצב? תגיד, איך לתקן את העוול שנעשה?

{הזקן עושה לקרטון תנועה להפסיק, לפני שנורית מספיקה להסתובב

לראות למי הוא מסמן, קרטון מספיק להיצמד לקיר.}

נורית: מה קרה?

הזקן: כלום, סתם זבוב מעצבן. כל היום מסתובב לו בבית.

נורית: תן לי, אני אסדר.

הזקן: שנים סידרתי לבד.

- נורית: (שתיקה. סורקת את הסלון.)
תגיד, אתה יוצא קצת החוצה?
- הזקן: כן, בטח.
- נורית: אתה יודע, לפעמים, אני שונאת את עצמי על שאני לא עושה קצת ספורט. תגיד, מהו הסוד שלך לאריכות החיים?
- הזקן: יש מאמינים שאריכות ימים יכולה להתקיים בתרומת כספים, אני את שלי תרמתי, לי לא נשאר כסף לתרום.
- נורית: (בחיוך ערמומי) לא? ...
אתה עדיין מדבר לעצמך, לפעמים?
- הזקן: למה לא? אני נהנה לדבר עם עצמי. אם אדם נמצא לבד אז הוא מדבר עם עצמו לפעמים. זה מפריע למישהו? זה אולי נראה טיפשי אבל זה הגיוני ומועיל.
- נורית: אתה חבר במועדון קשישים?
- הזקן: להיות עם כל הזקנים האלה? זה משעמם.
- נורית: למה שלא תתפנק עם הכסף שיש לך ותלך למושב זקנים מכובד.
אני רואה שלא חסר לך כלום.
- {קרטון מסמן לו ביד "עכשיו".}
- הזקן: (כלא מבין/מתלונן) מה!?
- נורית: (חושבת שלא הבין/שמע וחוזרת שוב על המשפט)
אני רואה שלא חסר לך כלום.
- הזקן: (בגאווה) או... יש לי עוזרת שהיא מלאך, מגיעה שלוש פעמים בשבוע.
מנקה, מבשלת, משהצת, מקלחת אותי ועושה קניות ומה שחסר אני מזמין מהסופר דרך שליחים.

נורית: צורת החיים שאתה חי בה, היא מטרה נוחה לפורצים.

הזקן: יש לחצן מצוקה.

נורית: ואם קורה לך משהו, אתה נופל, נפצע, לא תגיע ללחצן. עד שהאמבולנס יגיע, אתה לא תצליח לפתוח את הדלת.

הזקן: (מתפלא) באת להזמין אותי לגור אצלכם?

{קרטון מפריח לו נשיקה באוויר.}

נורית: אי אפשר, התחלנו שיפוץ גדול והוא נקטע באמצע, אנחנו לא יכולים לסיים אותו. נכנסנו לחובות גדולים, אז הקבלן נאלץ לעצור את העבודה. המצב קשה מאוד. הבנק אפילו לא רוצה להלוות לנו מחשש שלא נוכל להחזיר.

{נורית מתחילה לבכות את הבכי המזויף שלה.
קרטון מלווה אותה בכלי נגינה, קסילופון דמיוני}

נורית: אני לא יודעת איך אנחנו נסתדר. תראה את מייקל, (מתקנת) את רמי... מכר את הדירה עם כל התכולה ונסע לאמריקה, גר בשכירות עם משפחתו, השקיע את כל הכסף בנדל"ן, רצה להצליח בדיוק כמוך... אבל לרוע מזלו, באותה שנה הייתה נפילה חזקה של הנדל"ן והוא הפסיד את כל הכסף. לא נשאר לו דולר אחד! עכשיו הוא עובד כנהג בחברת הובלות, שובר את הגב ומנסה להשתקם... הלוואי שיכולנו לעזור לו.

הזקן: יכולנו?

נורית: למה לא? לעזור גם לנו. התחילו לחזור לנו צ'קים, אנחנו חיים כל יום עם המים עד לצוואר ושוקעים עוד ועוד, בקושי מחזיקים את הראש מעל המים.

הזקן: אז למה שלא תטבעו?

נורית: איך אתה מדבר.

הזקן: איך אני מדבר?! תראי איך את מדברת אחרי נתק מוחלט של שתיים עשרה שנים...!

(קרטון מנסה לסמן שיירגע. הזקן בכוונה מתעלם ממנו)
את חושבת אותי לזקן מטומטם שלא מבין מה שאת ואחייך זוממים?!
תגידי, למה באמת באת לכאן?

נורית: באתי למטרה מסוימת...

הזקן: מטרה?

נורית: ו...החלטתי לוותר עליה.

הזקן: הפכת אותי למטרה?!

נורית: עברו לי בראש דברים לא טובים, ואחרי שראיתי אותך אני מרגישה מטומטמת.

הזקן: כי את באמת... (בזעם רב מרים עליה יד, ועוצר אותה למעלה) מטומטמת!!!

{פאזזה}

נורית: תפתח קצת חלונות, אין אוויר פה, אתה לא מאוורר קצת את הבית?
תפתח שתיכנס קצת שמש. תראה, אני כולי מזיעה... לחיות ככה
שהכול סגור זה לא בריא.

הזקן: את יודעת, שני דברים טובים קרו לי בחיים, בריאות טובה וצלילות
המחשבה, ושום דבר אחר. את ואחייך נולדתם כל כך תמימים, יפים
וטהורים וגדלתם להיות כל כך רעים ותאווי בצע כסף, הכסף שיגע
אתכם. נולדו נכדים שאני לא מכיר, ומי יודע, אולי נולדו גם נינים שאני
בטח לא יודע עליהם, וכל זה כיוון שלא באתי לבית החולים כשאימכם
גססה ומתה?

נורית: כעסנו מאוד שאתה הפקרת את האימא שלנו, ואתה יודע כמה אהבנו
אותה והיינו קשורים אליה.

הזקן: ואני לא?! היא הייתה אשתי!

נורית: אתה חיית עם אימא, אבל עדיין לא התנתקת מאשתך הראשונה חיה, ואת אימא שלי לא אהבת מספיק כדי לבוא לבית החולים ולהיפרד ממנה ברגעיה האחרונים. העדפת לשבת בבית קפה ולשתות תה מזויין, חיללת את כבודה.

הזקן: ואתם, את ואחיר, (מסרס את השם) מייקל. ירקתם לבור ששתיתם ממנו, זה בדיוק כמו לירוק על קבר אימך וחילול כבוד המת....
(כועס מאוד) שאלתם את עצמכם למה ישבתי בבית קפה ולא באתי להיפרד?! שאלתם את עצמכם, מה הסיבה האמיתית שלא באתי?!...
אני ישבתי בבית קפה, נכון...
(לוקח נשימה, קרטון מנסה להרגיעו.)
הזקן מבטל אותו בתנועה)

אני ישבתי בבית הקפה, כי זה החזיר אותי אחורה בשנים ליום שבו דרסתי את הכלב ההוא וחיה אשתי הראשונה קיבלה דום לב. מי יודע אולי הכול קרה לשניהם באותה דקה, דרסתי כלב למוות והיא מתה. חוסר המזל שיתק אותי בבית הקפה. אני קיבלתי סחרחורת ואיבדתי את שווי המשקל, אנשים טובים מכם באו לעזור לי להתאושש עם כוס תה מתוק... ומה אתם עשיתם? קברתם אותה באמריקה, להרחיק אותה ממני. אפילו קבר להניח עליו פרחים ולהתנחם בו לא השארתם לי. (הטלפון בבית של הזקן מצלצל, הזקן לא מרים את השפופרת)

נורית: תרים.

הזקן: (להכעיס) אני לא מרים. (הולך בשוויץ)

נורית: תרים! אני לא יכולה לשמוע את הצלצול הזה! (אוטמת אוזניים)

קרטון: מה אתה חושב שאתה עושה? תרים זה מייקל, רמי!

הזקן: טיפש, זאת הנקמה הקטנה שלי! תן לי ליהנות ממנה קצת.

קרטון: תעשה כפי שדיברנו, אתה צריך לתת הרגשה של פיוס, שיאמינו שיש לך מיליונים!

נורית: אבא, אתה מרים או שאני מרימה!

הזקן: את לא נוגעת בכלום!

{נורית שוב אוטמת את אוזניה}

קרטין: (מסנן מבין שיניו) לך תדבר זה רמי. אל תהיה כזה מטומטם...
לך תציל את כבודך אני אומר לך.

הזקן: (בקול) לא רוצה לדבר עם רמי.

נורית: מאיפה אתה יודע שזה רמי?

הזקן: יש לי מקורות משלי.

נורית: (אוטמת שוב את אוזניה) די! די!

קרטין: הוא בטח רוצה הלוואה ואתה יודע שהלוואות כאלה לא מחזירים אף פעם.

הזקן: שתוק! אני יודע מה שאני עושה!

נורית: (לזקן) אני רואה שהתחלת לדבר עם קריקטורה מאובקת.

הזקן: הקריקטורה הזאת, יותר אמיתית מכם!

נורית: תרים, אולי לרמי יש משהו חשוב להגיד לך.

הזקן: מה כבר יש לו להגיד לי? שהוא נסע לאמריקה להגשים חלום והחלום בלע אותו?! בזבזן חסר תקנה! בור ועם הארץ ובור בלי תחתית.

קרטין: (מסנן מבין שיניו) אתה רוצה להשלים אתם או להחריף את היחסים?

הזקן: להשלים עם היצורים האלה שאורבים לטרף? חבל שהולדתי אותם. תאמין לי אם היה אפשר הייתי דוחף אותם בחזרה עמוק פנימה לרחם ושלא ייוולדו לעולם.

את ואחריך כבר תכננת איך לגזול ממני את הדירה? בואי ואני אני אגלה לך סוד קטן, אין לכם מה לחפש בדירה, היא בשכירות, והיות אני ערירי.

- נורית: ערירי?!
יש לך אותנו.
- הזקן: יש לי אתכם?! הצחקת אותי! תקשיבי ותקשיבי טוב. אני חי לבד וכשאני אמות הדירה תלך אתי. ותקשיבי עוד יותר טוב, גרוש לא תקבלו.
- נורית: אני לא רוצה להגיע למצב של מלחמה ראש בראש. אני יודעת שזכותי לבקש קצת כסף מאבא.
- הזקן: זכותי? קצת כסף? אבא? היום את קוראת לי אבא?! ואיפה ה-"אבא" הזה היה עד היום?!
- נורית: אתה מתכוון לבזבז את כל הכסף שנשאר?
- הזקן: עד הפרוטה האחרונה.
- נורית: על מה תבזבז? איזה צרכים יש לך? המיליונים שיש לך יספיקו לאחרים לחיים שלמים!
- הזקן: זהו בדיוק, אני אתן את כל הכסף למעוטי היכולת.
- נורית: אני מבקשת ממך להירגע לרגע ולחשוב על המשפחה.
(הפלאפון שלה מצלצל) סליחה...
הלו...
מה קרה תמרי?..
אני אצל סבא רבא...
רק רגע...
תמרי רוצה להגיד לך שלום.
- הזקן: לא מכיר תמרי.
- נורית: נו באמת, היא ילדה קטנה, לא עשתה לך כלום.
(בנייד) רגע מתוקה.

הזקן: אין טעם לדבר בכלל, אני כבר יודע בדיוק מה היא תגיד, אני יודע טוב מאוד מה לימדת אותה להגיד. אני יודע מה את זוממת ואני מכיר טוב מאוד את הערמומיות שלך. את מנסה לשחק ברגשות שלי ומשתמשת בילדה הקטנה שלך! אין לך בושה!?

נורית: נו באמת, מה כבר יכולה לעשות ילדה בת ארבע?
(הזקן מזדקף ונראה כלא מבין)
איזו השפעה כבר יש לה? תגיד רק שלום, תן לה לדבר וזהו...
נו, היא אוהבת לדבר, אתה רק תקשיב.
זאת הנינה שלך.

קרטון: (לוחש) לך עם לב פתוח ובלי ייסורים, אל תיתן למשל הקדום להשתלט עליך: "אבות אכלו בוסר ושיני... נינים תקהינה".

הזקן: טוב, תשתוק כבר! אתה משגע אותי, פעם אתה אומר ככה ופעם ככה. אני כבר לא יודע מי אני בכלל.

קרטון: תהיה רגוע.

הזקן: ואתה תהיה עקבי ואל תבלבל אותי. (לוקח את הטלפון בידיים רועדות)
הלו... (אחרי שתיקה קלה. חיוך רחב על פניו)
שלום... תמרי, אני? שלמה... נכון אף פעם לא התראינו...
בת כמה את?..
ארבע וחצי?.. וואו, איזו ילדה גדולה...
אני?
אני כבר זקן מאוד בגיל הרביעי...
מה זה?
זה גיל מבוגר מאוד מאוד. תבקשי מאימא שלך היא תסביר לך מצוין...
ראית אותי בחלום? איזה יופי...
לקחתי אותך לקרקס?.. (לעצמו) אני חי בקרקס...
(לנינה) לא איתך, דיברתי עם עצמי...
גם את מדברת לעצמך?..
מתי אני אמות? אני עוד לא יודע... זה יכול לקרות בכל יום...

בטח שאת תדעי... יודיעו לך... כן, אימא שלך כבר תדאג לספר לך...
את רוצה לראות אותי לפני שאני אמות?
(צוחק) את רוצה לשים פרח על הקבר שלי?..
(מקשיב זמן מה. בחיור) לא, חס וחלילה, את לא תמותי אתי, לך יהיו חיים
ארוכים, ו... את תגדלי וכל יום תהיי חכמה יותר וכל יום תהיי יפה יותר.
גם אני אוהב אותך...
ביי, ביי...
(הזקן מוסר את הנייד לנורית) היא באמת בת ארבע וחצי?

{במהלך הקטע קרטון מוחה דמעה.}

נורית: (בעיניים דומעות.) כן.

הזקן: חכמה כמו סבא רבא שלה... חחח...

(מסמן לנורית לשבת. ידיו רועדות) בואי, שבי.

(נורית מתיישבת.)

הזקן באצבע רועדת על שפתיו כמנסה לחשוב מה להגיד)

אני רוצה לספר לך משהו...

(קצת מתמהמה הולך וחוזר ולא יודע איך להתחיל. במהלך הקטע קרטון מנסה

למשוך את תשומת ליבו ולעצור בעדו שלא להיכנס לזה)

תראי, אני ביימתי את כל עניין הכסף של המיליונים... אני... אין לי

מיליונים, ואין לי אפילו אלפים, אין לי עוזרת פרטית, יש עוזרת

מהביטוח לאומי ואני חי רק מקצבה של 3116 שקל. הדירה הזאת

בדמי מפתח, כך שהיא לא שלי בטבו, היא חוזרת לבעל הדירה אחרי

מותי. אין פה חמישה חדרים, יש פה רק החדר הזה. ו... עוד איזה...

בקיצור, אין כלום.

נורית: (בשוק) מה? מנהל הסניף שלך התקשר ורמז על מיליונים.

הזקן: אני צלצלתי. שיניתי את קולי.

נורית: אני לא מבינה למה עשית לי את זה!?

הזקן: (מסביר בצורה מחושבת) גם אני בהתחלה לא ידעתי למה אני עושה את זה, אבל אני לא מצטער שעשיתי את זה. בסופו של דבר, חשוב לזכור, העיקר בחיים זה קודם כול המשפחה. אבל בהעדר מצב כזה, כמו שלי, ושאין קשר עם המשפחה, והיחסים בנינו אינם תקינים, אז אין כבר מה להתייחס לצד הפיננסי, נכון? ומצד שני, אם היה קשר טוב והדוק בנינו, אז הקשר היה שווה הרבה יותר מסכום כלשהו. כמעט תמיד המריבות על ירושה גורמות להרס המשפחה. אז הנה אני פוטר אתכם ממריבות על הירושה, אני חוסך לכם את הרס התא המשפחתי שבניתם בלעדיי. זהו, אין חלוקת רכוש. לפעמים טוב שאין. זה כל מה שיש לי לומר, תעשי עם זה מה שאת רוצה.

{שתיקה}

נורית: אני באמת שלא יודעת מה להגיד.

הזקן: של מי הילדה שדיברה אתי?

נורית: של יעל, הבת שלי.

הזקן: יעלי התחתנה?

נורית: נשואה כבר שש שנים. תמרי הראשונה.

הזקן: יש עוד?

נורית: כן.

הזקן: אז את כבר סבתא.

נורית: (נורית מהנהנת) אני סבתא לשלושה נכדים.

הזקן: (בעצב) ואת כל זה אני לא ידעתי ומכל זה אני לא נהנית.

נורית: אני מבטיחה לך שאתה עוד תספיק ליהנות.

הזקן: (שקוע במחשבות, מהנהן) כן.

{שתיקה}

נורית: טוב, אני חייבת לרוץ, יש לי עוד חתיכת נסיעה. אני חושבת שאני אזוז,
(נוגעת בכתפו) אתה בסדר?

(הזקן מהנהן)

לפני שאני הולכת יש משהו שאתה רוצה מאוד שאני אעשה?

הזקן: כן... כל מה שאני רוצה זה...

(פאזזה קטנה) לא, לא חשוב.

נורית: אני יודעת שזה חשוב, תגיד.

הזקן: (פונה לנורית) שתזמיני אותי אליכם לשישי שבת.

נורית: בשמחה. עכשיו מותר לנשק?

(הזקן מהנהן).

אוחזת את פניו בשתי כפות ידיה ונושקת לו במצח. מוחה דמעות)

ביי אבא... (יוצאת)

הזקן: (ממלמל לעצמו) תיסעי בזהירות.

{שתיקה}

קרטון: (מתרוצץ בחוסר מנוחה) ילדה קטנה...

הזקן: שתוק! אל תדבר.

קרטון: ילדה קטנה אחת בת ארבע וחצי שברה אותך?

הזקן: די, הרסת לי את החיים. די, שיגעת אותי, נודניק.

קרטון: ילדה קטנה אחת שברה...

הזקן: (מכה בכף ידו על מצחו, מכות קטנות ומהירות)
 דיי... אתה מגרד לי את העצמות... (פתאום, תופס ביד אחת את הצוואר
 שלו לחנוק את עצמו, ומושיט יד שנייה חונקת לקרטון) בא לי לחנוק אותך!

קרטון: מה בסך הכול אמרתי?

הזקן: כן, מסתבר שלילדה קטנה אחת יש כוח השפעה גדול ועצום שאנחנו
 הגדולים לא מכירים ולא מעריכים מספיק.

קרטון: הצעד הבא שאתה צריך לעשות זה לשבת עם בני המשפחה, לקיים
 שיחה גלויה, רצינית ושקטה עם כולם וכך תאפשר להשקיט ולהרגיע
 את הרוחות.

הזקן: לא מאוחר מדי?

קרטון: אף פעם לא.

הזקן: אתה חנפן הפכפך.

קרטון: טוב, אני סחוט, הולך לנוח על הקיר.

}הזקן יושב.

קרטון הולך למקומו, מתחבר לקיר ועוצם את עיניו, ראשו נשמט מעט.
 לאחר זמן מה, דלת הכניסה נפתחת באיטיות וניכנס גנב רעול פנים.
 זהו השליח שמפוטר מהסופר. הוא סוגר אחריו את הדלת בשקט.
 קרטון רואה אותו ראשון ומנסה להזהיר את הזקן, אך המילים נעתקות
 מפיו. הזקן יושב עם גבו לגנב.
 הגנב מתקרב תופס את הזקן מאחור ומתלתל אותו. הזקן נבהל. }

השליח: תן את הכסף או שאני הורג אותך.

הזקן: מי אתה קרטון?!

השליח: אני לא קרטון, אתה קרטון חתיכת זבל! איפה הכסף?!

הזקן: אני אין לי כסף.

השליח: אני יודע שיש לך, אתה מנסה לעבוד עלי?
(מושך אותו בכוח ומקים אותו)
חתיכת זקן מסריח, איפה הכסף!

הזקן: אני אומר לך שאין לי כסף, (מוציא מכיסו שטר של עשרים שקל) הנה זה כל מה שיש לי לכל החודש, קח את זה.

השליח: (לוקח וזורק את השטר. מכניס לזקן בעיטה בבטן)
אני אהרוג אותך אם אתה לא נותן! תיתן אני אומר לך!

הזקן: נגמר הכול...

השליח: לא משקרים לגנב...

הוראות לסצנה הבאה: כאן מתחילה סצנת מכות ארוכה ואיומה.
כדי להמחיש את אכזריות ורוע הלב של שודדי הזקנים. רצוי לעשותה בהילוך איטי.
במהלך המכות קרטון יוצא מהקיר ואומר "קדיש" הוא יבצע זאת בהתקפי עוויתות כאילו מכים גם אותו.
לציין, הגנב לא מבחין בו בינתיים.
לאורך המכות הזקן מתאמץ לקרוא לעזרה:
"די, די... בבקשה תפסיק די...ד... די...."

קרטון: (מצטט במהירות עם הדגשים במקומות שונים) יתגדל ויתקדש שמייה
רְבָא בְּעֵלְמָא דִּי-בְרָא כְרְעוּתָהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ, וְיַצְמַח פְּרֻקְנָהּ, וְיִקְרַב
מְשִׁיחָה (אָמֵן). בְּחַיִּיכוֹן, וּבְיִוְמֵיכוֹן, וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית-יִשְׂרָאֵל, בְּעַגְלָא וּבְזַמְן
קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמִייה רְבָא מְבָרַךְ לְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ,
וְיִשְׁתַּבַּח, וְיִתְפָּאֵר, וְיִתְרַמֵּם, וְיִתְנַשֵּׂא, וְיִתְהַדַּר, וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל, שְׁמִייה
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ-הוּא. לְעֵלְא מִן כָּל-בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנִחְמָתָא,
דְּאִמְרִין בְּעֵלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁלָמָא רְבָא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע,
וְיִשׁוּעָה וְנִחְמָה, וְשִׁיזְבָּא, וְרַפּוּאָה, וְגֵאָלָה, וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה,
לְנוּ וּלְכָל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן. עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחְמֵיו
יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ, וְעַל-כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן...

בשלב מסוים במהלך המכות הזקן מצליח להסיר את כובע-הגרב מעל ראשו

ופניו של הגנב. הכובע נשאר בידו. כך נגלה פרצופו של אבי השליח.
 קרטון קופא במקומו.}

הזקן: (חבול ומותש) אתה?!

השליח: כן, אני...

הזקן: למה?

השליח: חתיכת חרא זקן. (דוחף אותו כדחיפה אחרונה) לך לעזאזל!
 (מבחין בקרטון שעומד מולו. ההמום)

קרטון: (פורס את ידו לצדדים ומתחיל לנוע אליו באיום. צועק צעקה תהומית מאיימת)
 אההההההה...!!!

השליח: (בורח החוצה בצעקה של פחד) אההההההה... (יוצא)

קרטון: (מנסה לעזור לזקן. הזקן לא מצליח לקום. קרטון מרים אותו לכורסה ומסדר לו
 כמה כריות לחצי ישיבה כדי שיהיה לו נוח)
 תנוח, אני אנקה אותך...
 ארחץ אותך ואנקה לך את הפנים...

הזקן: אין צורך, חברת קדישא ירחצו אותי כבר. אל תטרח...
 תלחץ על לחצן המצוקה...
 אני לא רוצה להיות פגר שמסריח את הבניין...

קרטון: (בקושי מצליח מגיע ללחוץ על הלחצן. מנסה לגרום לו לחייך) אתה עדיין רוצה
 שיכתבו על המצבה שלך: "בנים גידלתי ורוממתי והם פשעו בי"?

הזקן: לא, תביא עט ונייר ותכתוב.

קרטון: (לוקח עט ונייר) דבר.

הזקן: תכתוב. (מכתיב) "אני אבקש שיכתבו על המצבה שלי;
 "אני סלחתי"."

- קרטון: (כותב) זה טוב יותר
(מתחיל להרגיש רע ומאבד שווי משקל)
חזק יותר... יותר... איפה את...
- הזקן: (בשארית כוחו) איפה את חיה היפה... איפה את חיה, תפגשי אותי...
תראי לי את הדרך...
- קרטון: חיה... (תוך כדי דעיכה בשארית כוחותיו) למה את לא יכולה לבוא...
הזקן: אני בא אליה... אני... בא בריא...
- הכובע של השליח נשמטת מידו של הזקן. הזקן נופח את נשמתו.
באותה עת קרטון דועך כמו נר, הנייר והעט שבידו נשמט.
מושך סדין לבן. הולך ליד גופתו של הזקן ומכסה בסדין את שניהם.
כך הוא מתחבר לזקן. קרטון ממלמל "אני בא..."
האור יורד מעליהם. חושך.
על הקיר, מקום עמידתו של קרטון משתקף צלו והוא זוהר בתאורה מיוחדת.

סוף